

hvis vi skal sætte forceret Fart paa Arbejdet paa at bygge nye Statsbanestrækninger, og hvad der i øvrigt kan foretages for at faa Arbejder sat i Gang, hvor skal vi da skaffe Pengene fra? Det er min Overbevisning, at den Dag, da Industrien bliver saadan stillet, at dens Indehavere kan svare Skatter, som de kunde tidligere, og at Arbejderne fra at nyde Arbejdsløshedsunderstøttelse kan komme over i Ydernes Rækker, blandt dem, der betaler deres Indsats i Statskassen, i det Øjeblik vil det være muligt at skaffe Balance og aldrig paa anden Maade. Hvis vi fortsætter, som Regeringen mener det er rigtigt, saaledes at der kun er een Ting, der har Interesse, nemlig at se hen til, hvor Landbruget kan faa sine Produkter afsat — et Spørgsmaal, som jeg erkender er af den allerstørste, ja, fundamentale Betydning for vort Land —, hvis man siger, at det er det eneste, saa krøer vi uhjælpeligt i Grøften.

Det undrer mig, at det konservative Folkeparti kan blive ved at støtte Regeringen i en saa kortsynet Politik som den, her er Tale om. Det konservative Folkeparti maa dog have lært af Fortiden. Det var Højres Fejl i sin Tid, da det ødelagde sig selv, led den Død, som man siger den faar, der dør af Skræk, at dette Parti, efter at det havde gaaet i en Række af Aar og ængstedes for, hvordan det skulde gaa, hvis vi fik et Venstrestyre i Danmark, blev hængende ved Styret af Ængstelse for, hvorledes det skulde gaa Landet.

Formanden: Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at dette er en Andenbehandling af Finanslovforslaget og bede ham knytte sine Bemærkninger nærmere til den foreliggende Svarskrivelse.

L. Rasmussen: Jeg skal rette mig efter Formandens Henstilling og maa saa finde en anden Lejlighed, hvor jeg kan sige det konservative Folkeparti mit Syn paa dets Politik.

Jeg vil gerne slutte med at rette et bestemt Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Jeg spørger, om vi kan faa fuld Redegørelse for, hvorledes Statens økonomiske Forhold er i Dag, og hvilke Veje Regeringen tænker paa at slaa ind paa for at komme henimod det, som man altid har holdt op som Regeringens store Maal: Balance. Og samtidig spørger jeg, om Ministeren vil sige noget om det, som

Justitsministeren for et Par Dage siden sagde var det fundamentale ved denne Finanslovbehandling: at vi skulde begynde at drøfte, hvilke Foranstaltninger vi skulde træffe i Retning af at skaffe øgede Indtægter og mindre Udgifter. Det mente jo Justitsministeren var det, vi skulde tale om i disse Dage. Jeg henstiller til den højtærede Finansminister at fortælle os lidt om, hvad der er Regeringens Hensigter, og saa endelig meddele os saadanne Tal, som virkelig svarer til Forholdene, som de er i Øjeblikket.

Formanden: Jeg vil naturligvis ikke afskære Finansministeren fra at svare paa disse finanspolitiske Betragtninger, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at jeg anser det for at ligge udenfor en anden Behandling af Finanslovforslaget, at Finansministeren skulde give Oplysning om Enkelthederne i de Forslag, i hvilke Besparelserne skulde finde Udtryk.

Rode: Atter i Aar har der været et Samraad i Finansudvalget med den højtærede Finansminister om Avancementsforholdene paa Amtstuerne, idet Forholdet fremdeles er dette, at Avancement kun sker fra Ministerierne, og den eneste Gang, hvor man er afvejet herfra, er Avancementet paa en ret uforstaaelig Maade sket ude fra det rent private Erhverv. Konsekvent er derimod stadig det Forhold opretholdt, at selve Amtstuernes Tjenestemænd ikke naar op til Chefsstillingen, hvad de med Rette har beklaget sig over. En ubetinget Tilslutning til deres Krav om at stilles paa lige Fod med Centraladministrationen i saa Henseende har de faaet ved den nedsatte Kommissions Betragtninger, og i Finansudvalget har der været enstemmig Tilslutning hertil. Den højtærede Finansminister stiller sig vel ikke teoretisk afvisende overfor disse Betragtninger, men i Praksis gør han det, og jeg tillod mig derfor i Finansudvalget at sige til den højtærede Minister, at den eneste Maade, hvorpaa denne Sag kunde bringes ind i en rolig Gænge, saa at Amtstuernes Folk erfarede, hvorledes Stillingen var, og saa deres egne Forhold betryggede, var den, at Finansministeren snarest muligt, naar en Chefsstilling indenfor Amtstuerne, altsaa en Amtsforvalterplads, blev ledig, udnævnte en af Amtstuernes Tjenestemænd til at beklæde den. Dette har jeg paa ny gentaget her for at henstille til den højtærede Finansminister snart at bryde en gammel